

माणूस आणि कोल्हा

लेखक: इदरीस शाह चित्र: सॅली मलान

मराठी अनुवाद: तृप्ती कर्णिक

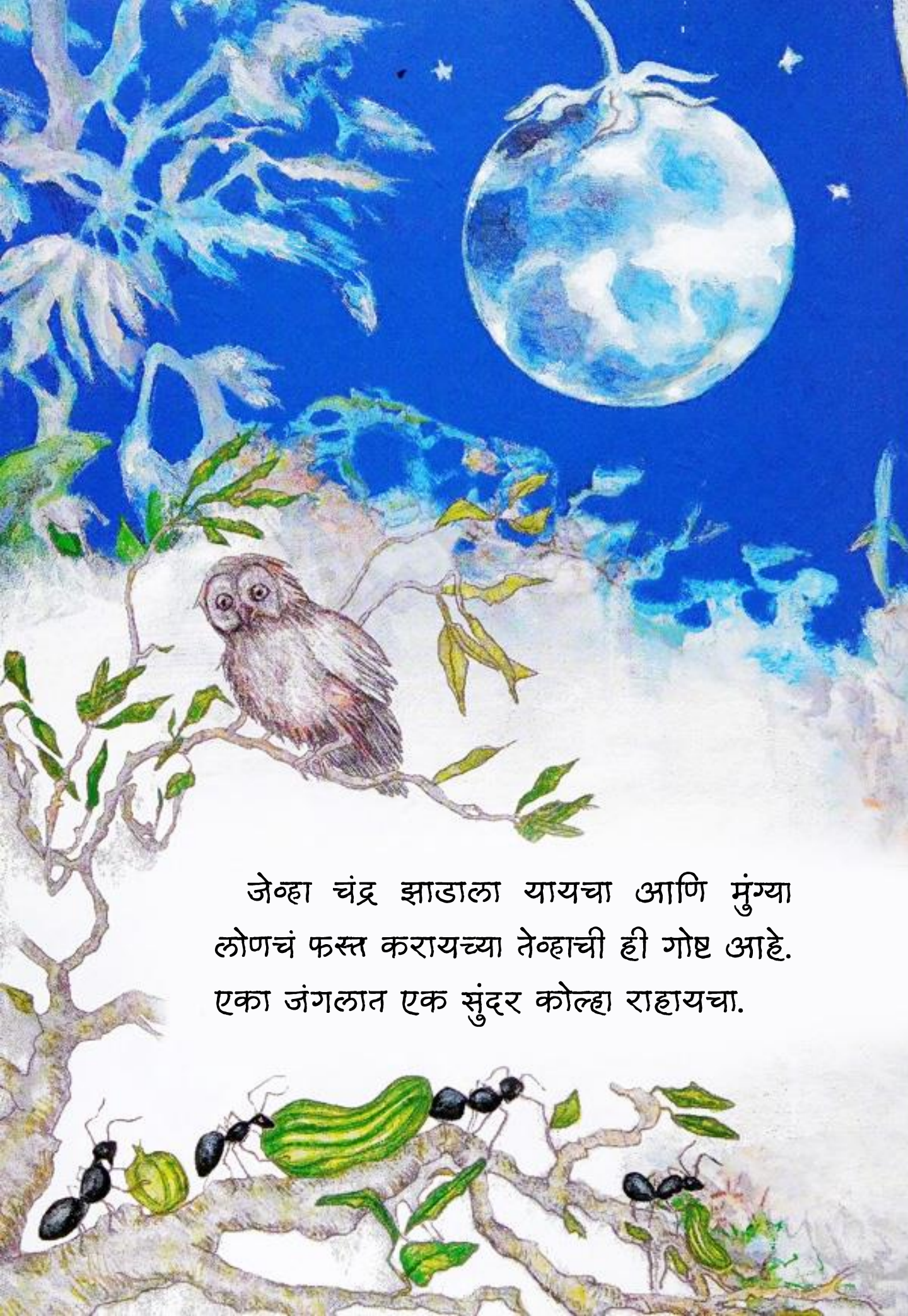
माणूस आणि कोल्हा

लेखक: इदरीस शाह चित्र: सॅली मलान

मराठी अनुवाद: तृप्ती कर्णिक

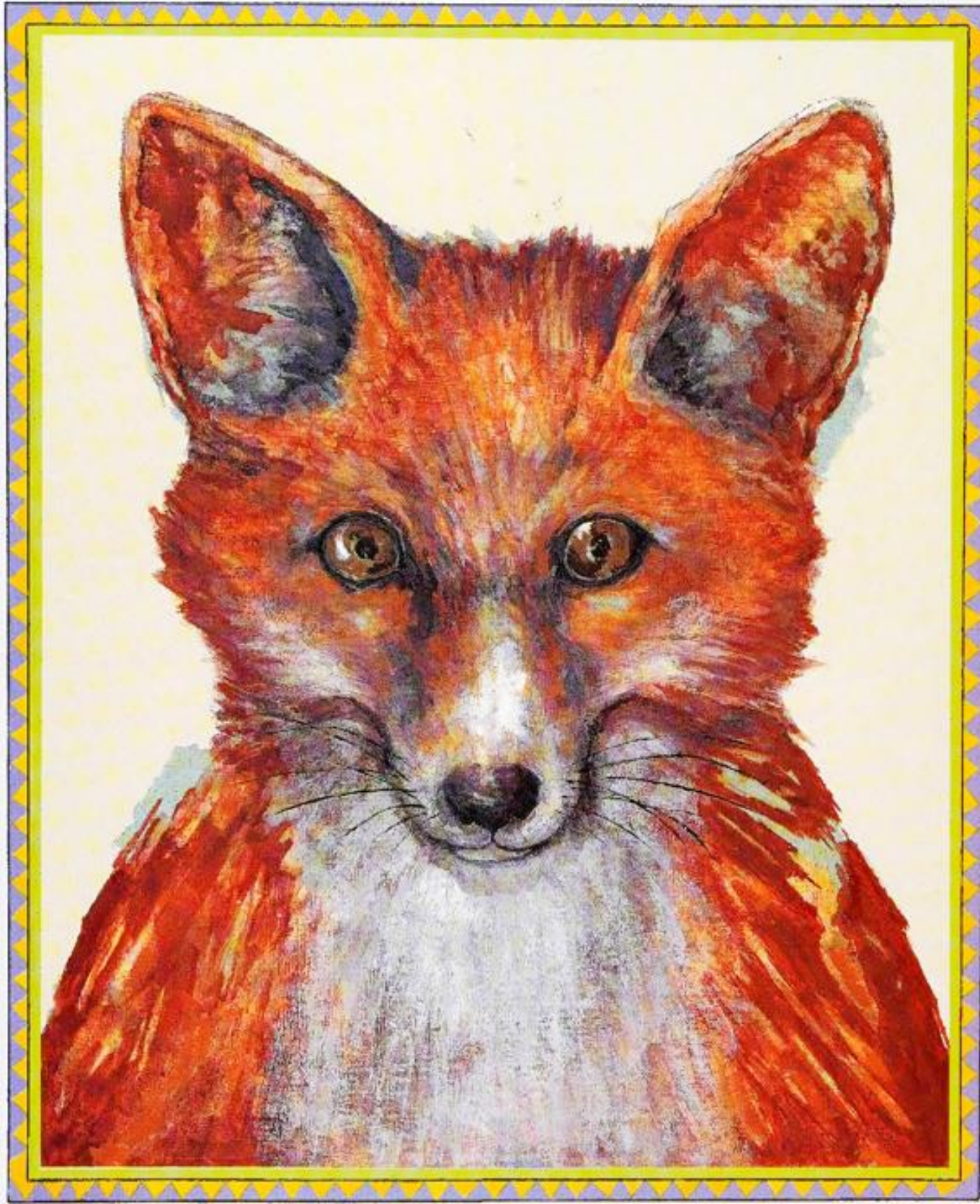

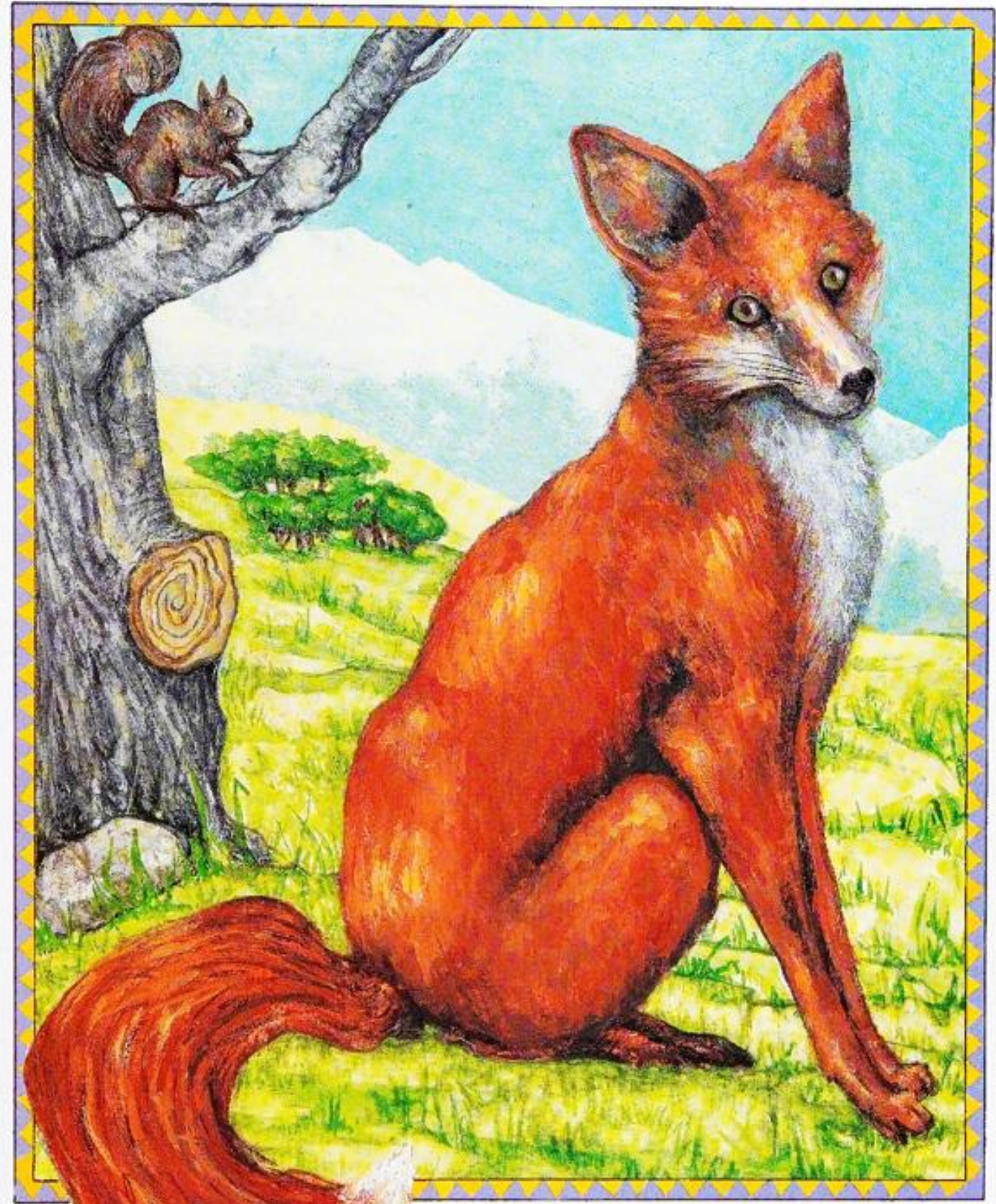
जेव्हा चंद्र झाडाला यायचा आणि मुंग्या
लोणचं फस्त करायच्या तेव्हाची ही गोष्ट आहे.
एका जंगलात एक सुंदर कोल्हा राहायचा.

त्याच्या अंगावरचे केस मऊ मुलायम
होते.

त्याला ऐटदार मिशा आणि झुपकेदार
शेपटी होती.

त्या कोल्ह्याचे नाव होते रावबा. एकदा असाच
रस्त्याच्या कडेला तो पंजाने आपल्या सुंदर मिशा
विंचरत बसला असताना एक माणूस तिथे आला.

“तू नेहमी असाच मजेत राहो,” माणूस म्हणाला.

“तुही नेहमी असाच आनंदी राहो,” कोल्हाने
उत्तर दिले.

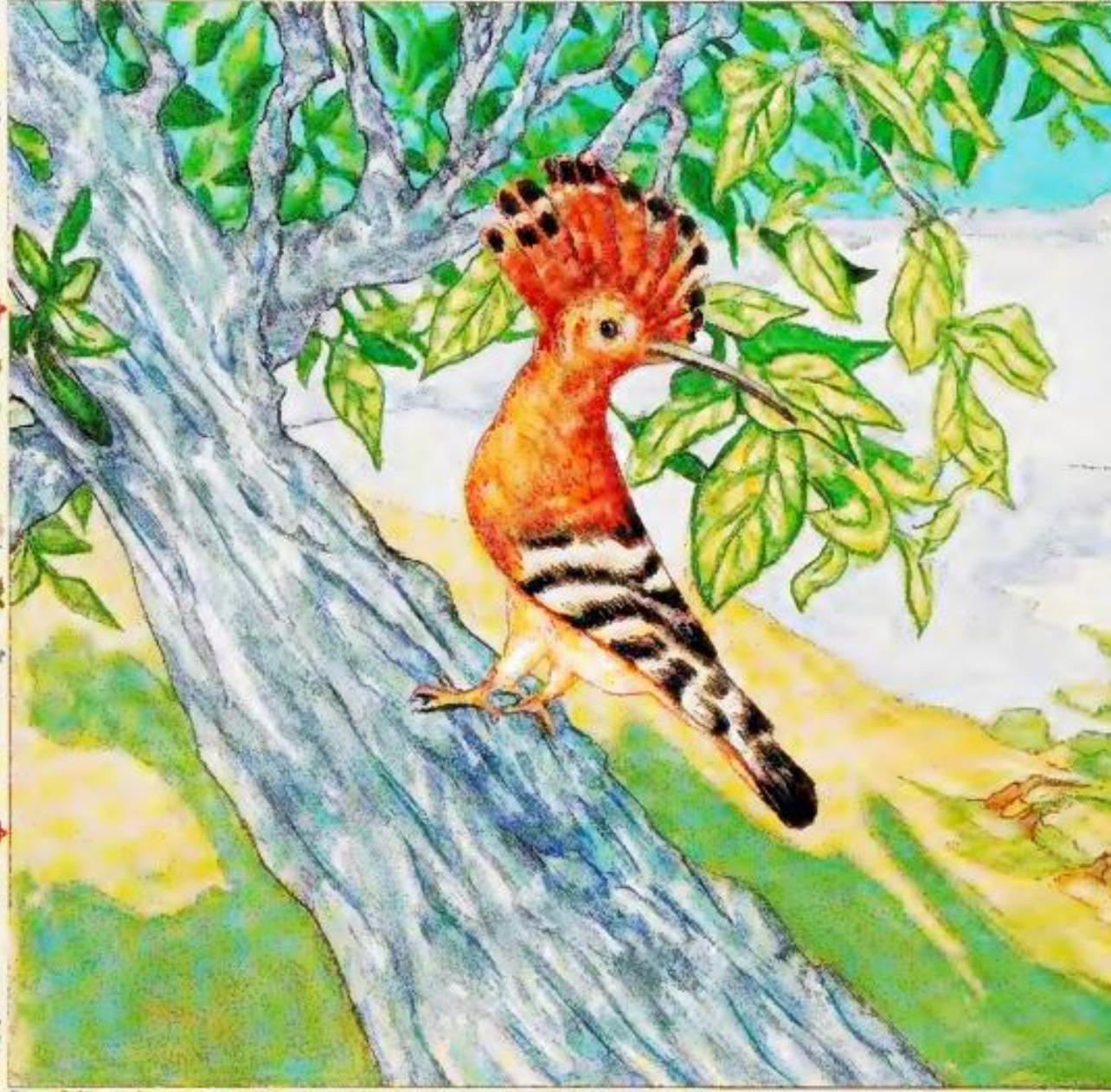

आज मी खूप खुश आहे.
तुला जे हवं ते माग,” माणूस
कोल्ह्याला म्हणाला.

“मला चिकन खावसं
वाटतंय,” रावबा म्हणाला.
तुम्हाला तर माहीत आहेच की
कोल्ह्यांना कोंबड्या किती
आवडतात ते!

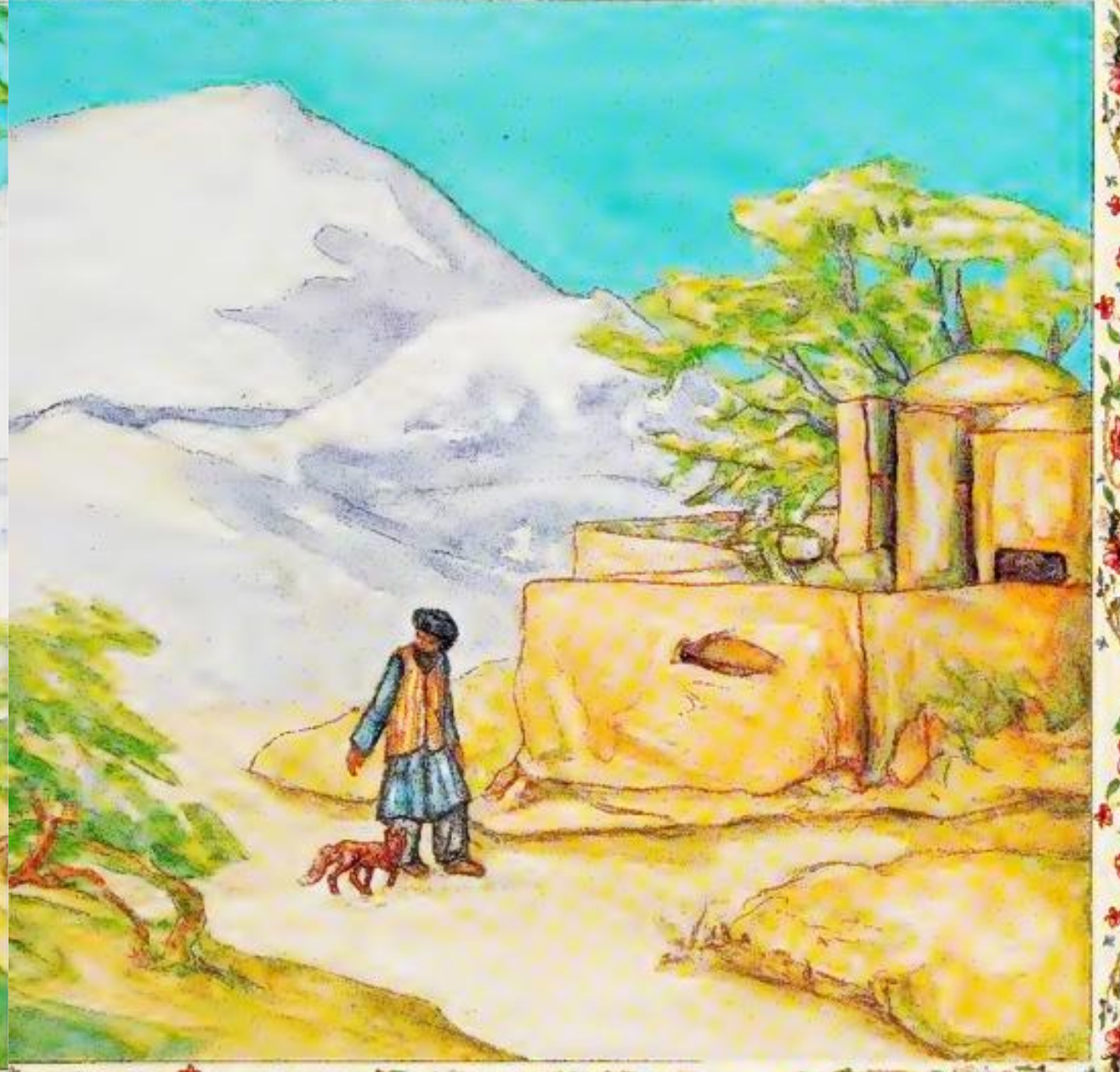

“तुला कोंबडी हवी असेल तर माझ्याबरोबर येतोस का?”
तो माणूस म्हणाला, “माझ्या घरी भरपूर कोंबड्या आहेत.
तुला एक मस्त कोंबडी देतो जी तुला लगेच फस्त करता
येईल.”

“वा! किती मजा!,” कोल्हा म्हणाला.

मग तो त्या माणसासोबत त्याच्या घराकडे निघाला.
घर आल्यावर तो माणूस म्हणाला, “तू थांब बाहेरच. मी
मागच्या अंगणात जाऊन तुझ्यासाठी एक कोंबडी घेऊन येतो.”

रावबा तिथेच बसून त्या
माणसाची वाट पाहत थांबला.

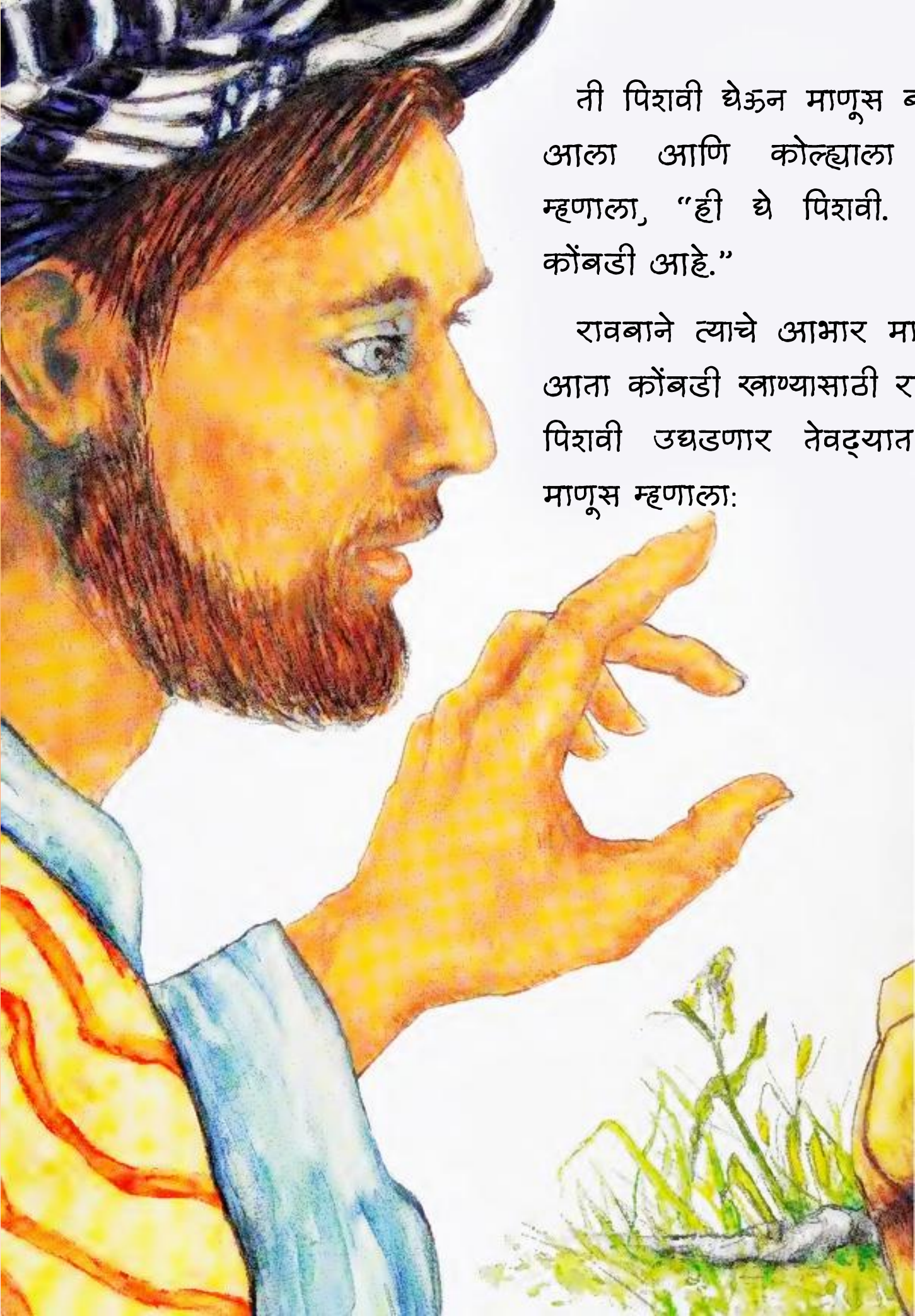

मग त्या माणसाने एका पिशवीत
दगड भरले. तुमच्या लक्षात
आलंच असेल की तो माणूस
कोंबडी देण्याचं नाटक करत होता.

ती पिशवी घेऊन माणूस बाहेर
आला आणि कोल्ह्याला देत
म्हणाला, "ही घे पिशवी. ह्यात
कोंबडी आहे."

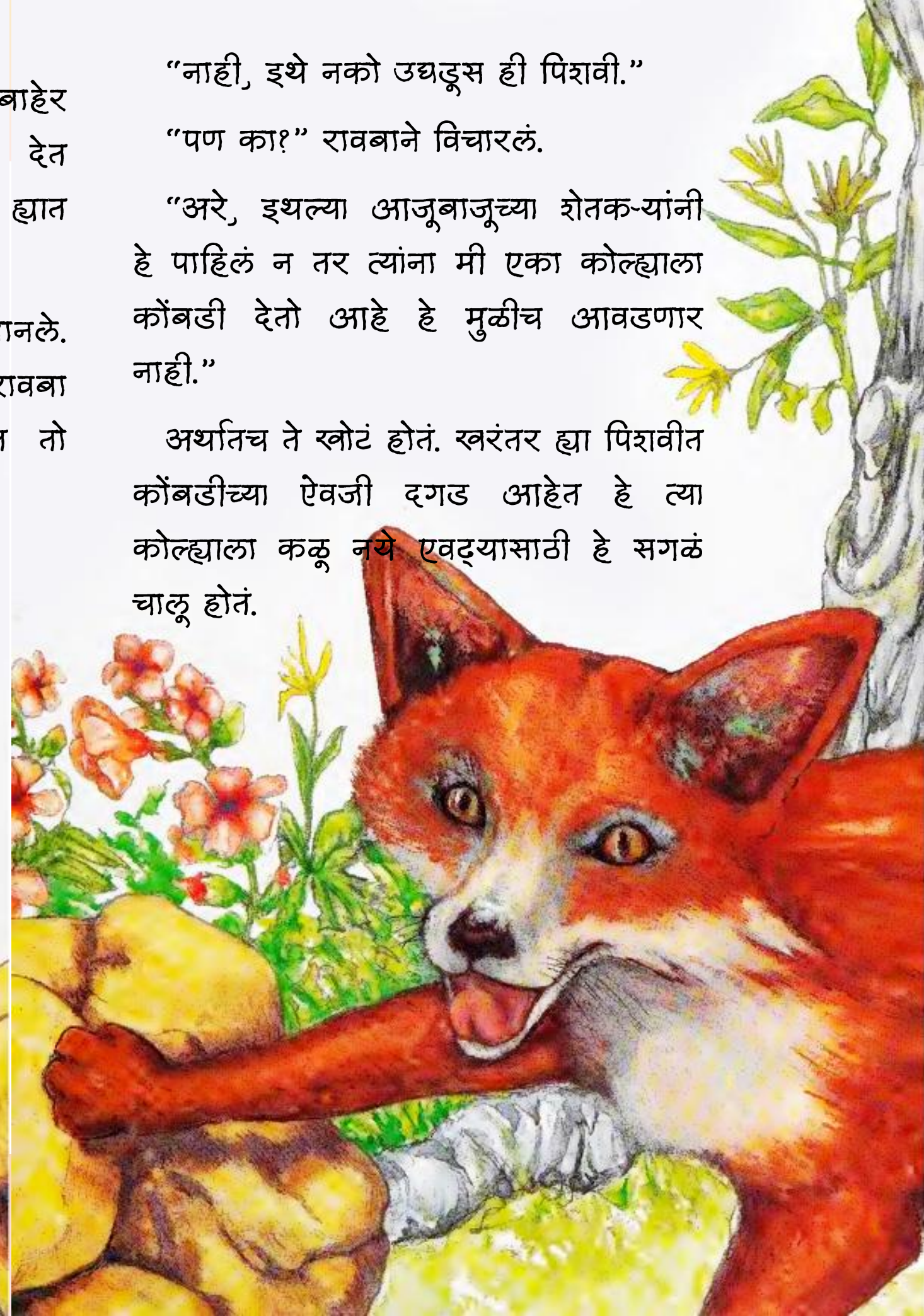
रावबाने त्याचे आभार मानले.
आता कोंबडी खाण्यासाठी रावबा
पिशवी उघडणार तेवढ्यात तो
माणूस म्हणाला:

"नाही, इथे नको उघडूस ही पिशवी."

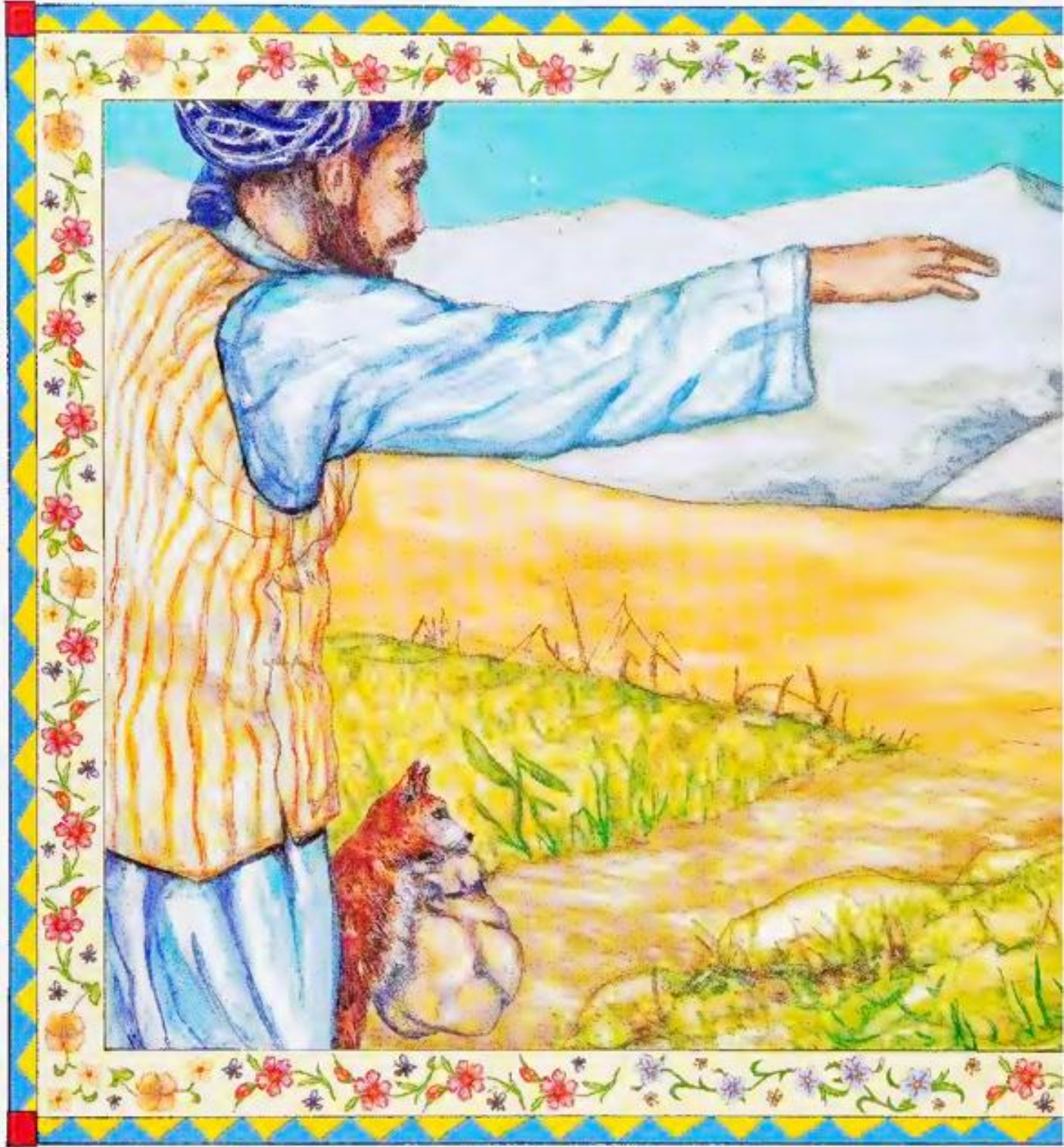
"पण का?" रावबाने विचारलं.

"अरे, इथल्या आजूबाजूच्या शेतकऱ्यांनी
हे पाहिलं न तर त्यांना मी एका कोल्ह्याला
कोंबडी देतो आहे हे मुकीच आवडणार
नाही."

अर्थातच ते खोटं होतं. खरंतर ह्या पिशवीत
कोंबडीच्या ऐवजी दगड आहेत हे त्या
कोल्ह्याला कळू नये एवढ्यासाठी हे सगळं
चालू होतं.

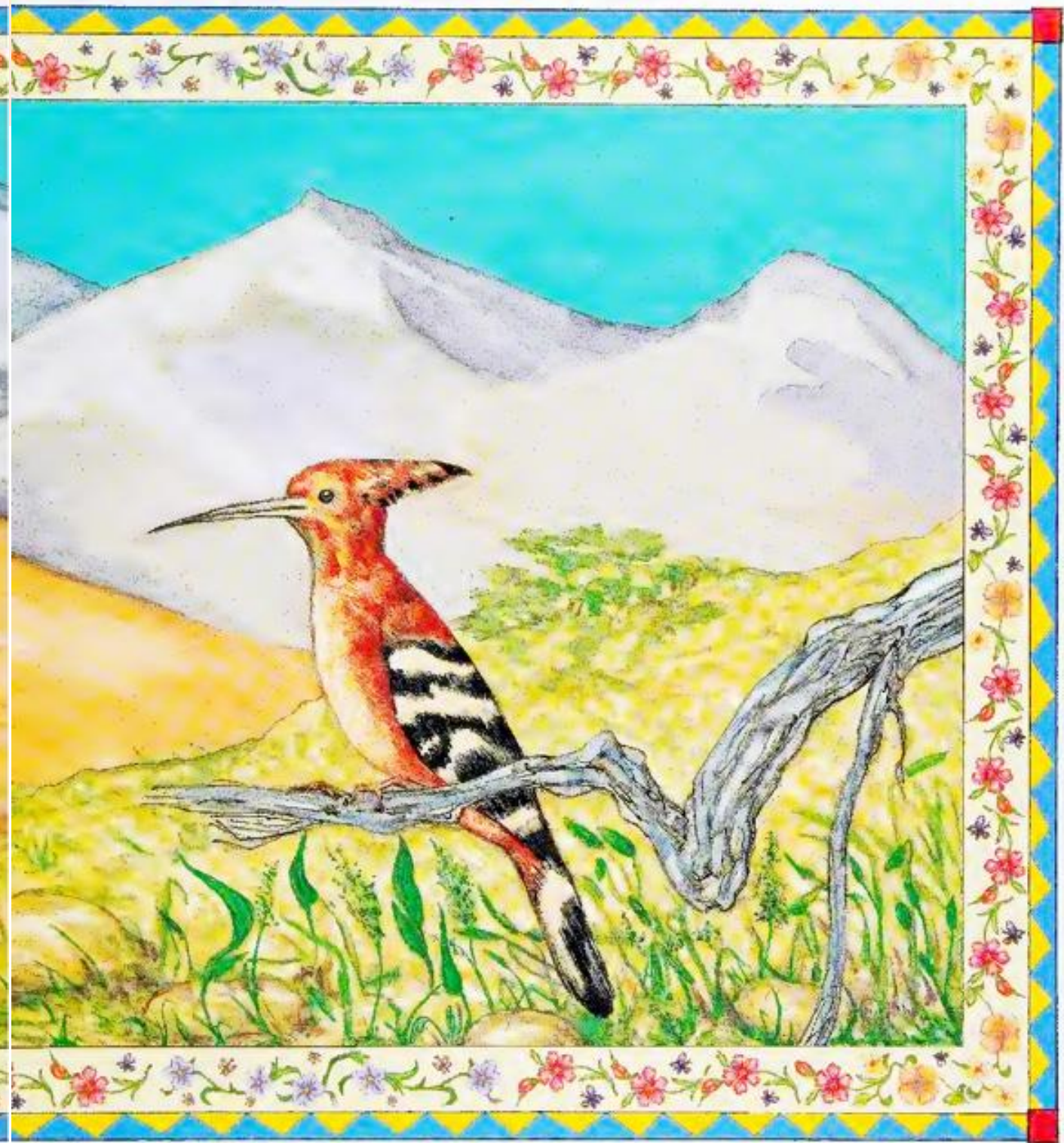

“पण मग मी आता काय करु?” रावबाने विचारलं.

“तिकडे झाडी दिसते आहे का तुला?” त्या दिशेने बोट दाखवत माणूस म्हणाला. “पिशवी घेऊन तिकडे जातोस का? म्हणजे तुला कुणीही पाहणार नाही. अगदी शांतपणे कोंबडीवर ताव मारता येईल.”

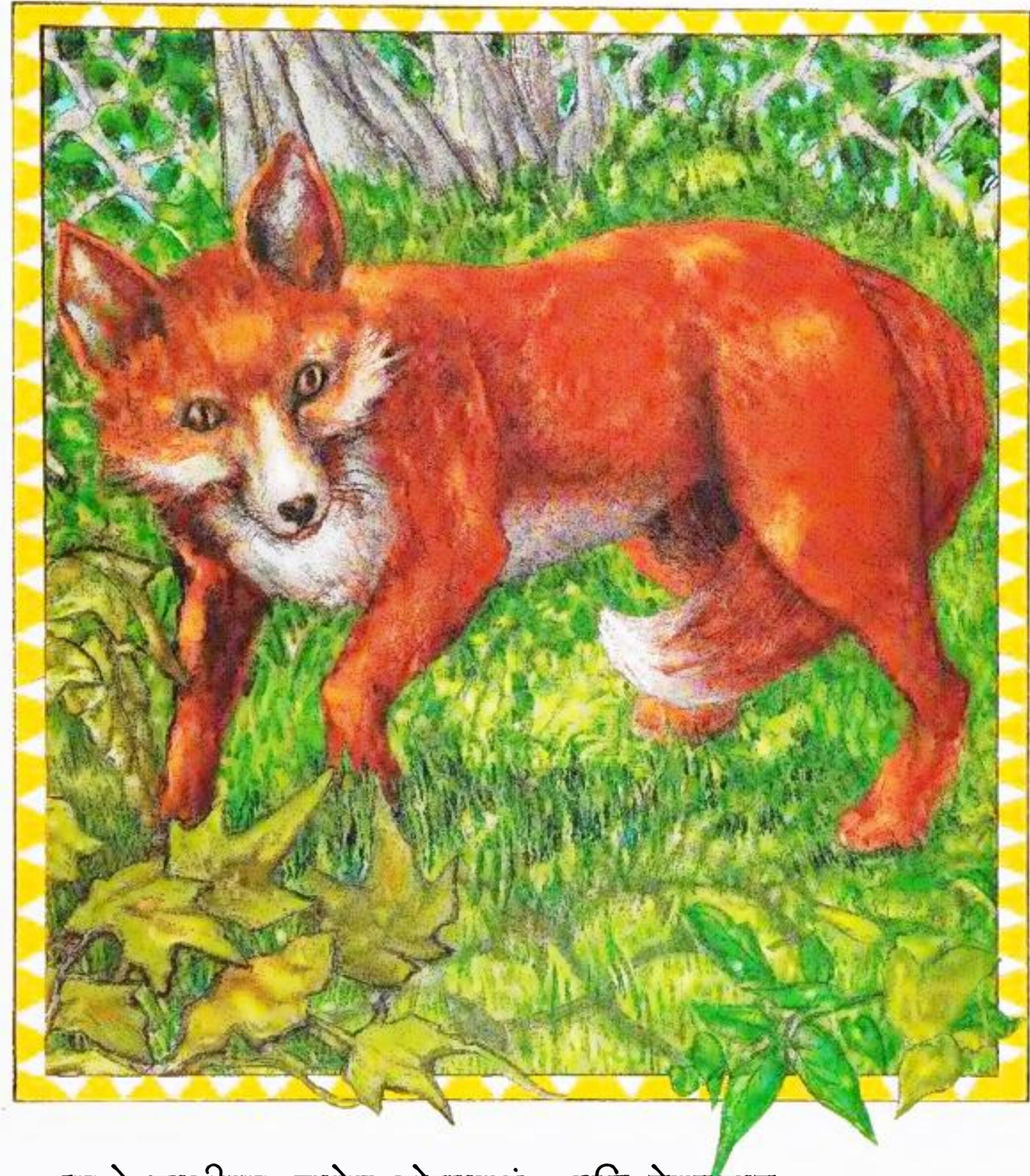
“अरे वा! ही भारी आयडिया आहे. तुझा खूप खूप आभारी आहे मी,” कोल्हा म्हणाला. आणि तोंडात पिशवी घेऊन पळतच कोल्हा त्या झुडूपकडे निघाला.

रावबा झाडीत धुसला. घाईघाईने त्याने पिशवी
उघडली आणि पाहतो तर काय त्यात सगळे दगड!
“कमाल झाली! ही कसली गंमत!” तो पुटपुटला.

त्याने झाडीच्या बाहेर डोकावलं आणि तेवढ्यात
त्याच्या अंगावर जाकं पडलं. तो सापळ्यात अडकला
होता. कुणा शिका-याने एखादा कोल्हा झाडीत
धुसला तर त्याला पकडण्यासाठी जाकं लावलं होतं.

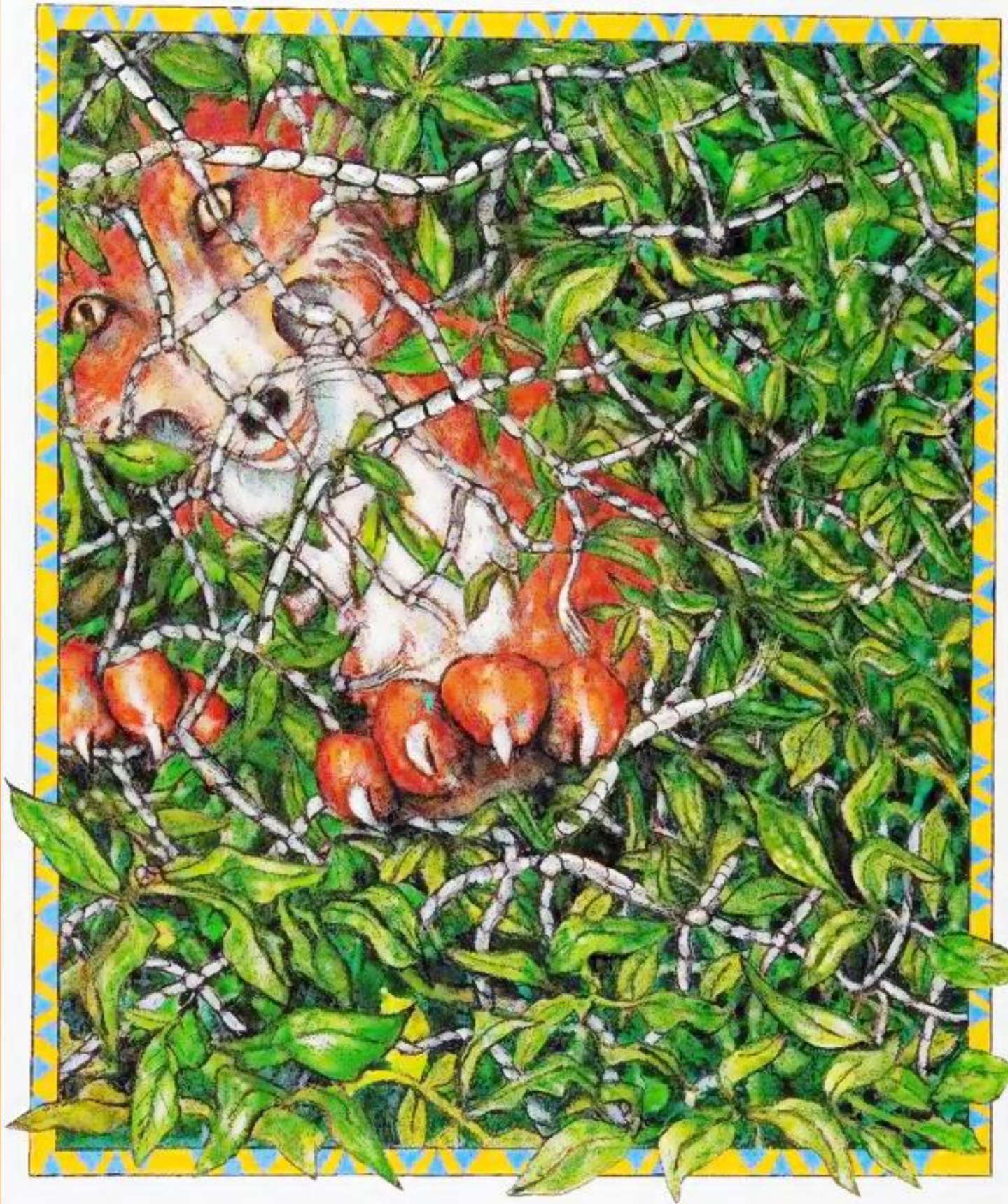
अचानक जाळ्यात अडकल्यामुळे आता आपली काही सुटका नाही ह्या विचाराने रावबाला भीती वाटली. पण शेवटी तो एक हुशार कोल्हा होता.

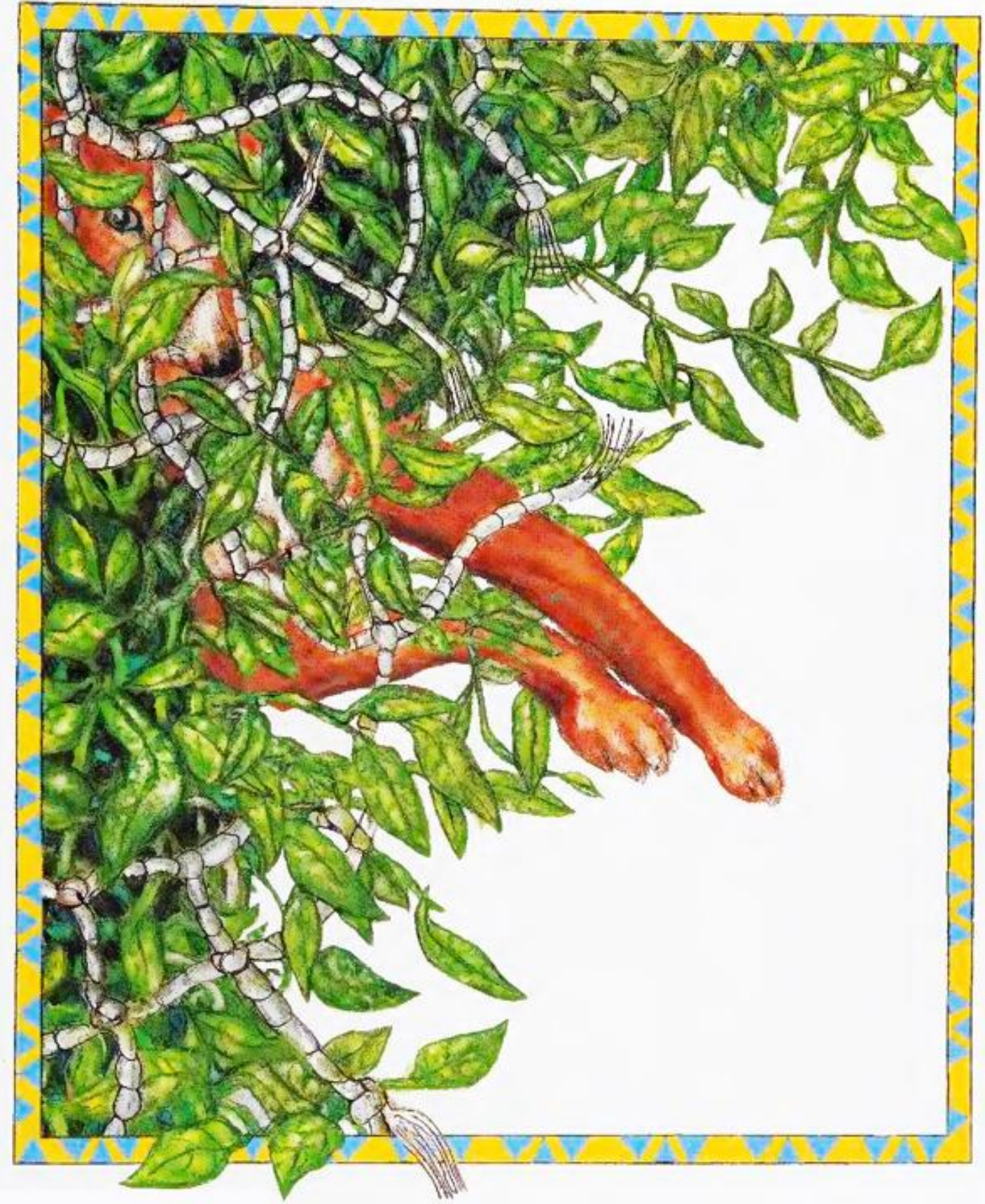
कोल्हा हा प्राणी किती चतुर असतो हे तुम्ही ऐकून असालच. तो पिशवीतले दगड पाहू लागला आणि एकदाचा त्याला एक अणुकुचीदार दगड सापडला. त्याने तो जाळं तोडण्याचा प्रयत्न करू लागला.

आपला डावा पंजा बाहेर काढता येईल
इतकी जाकी तोडण्यात त्याला यश आलं.

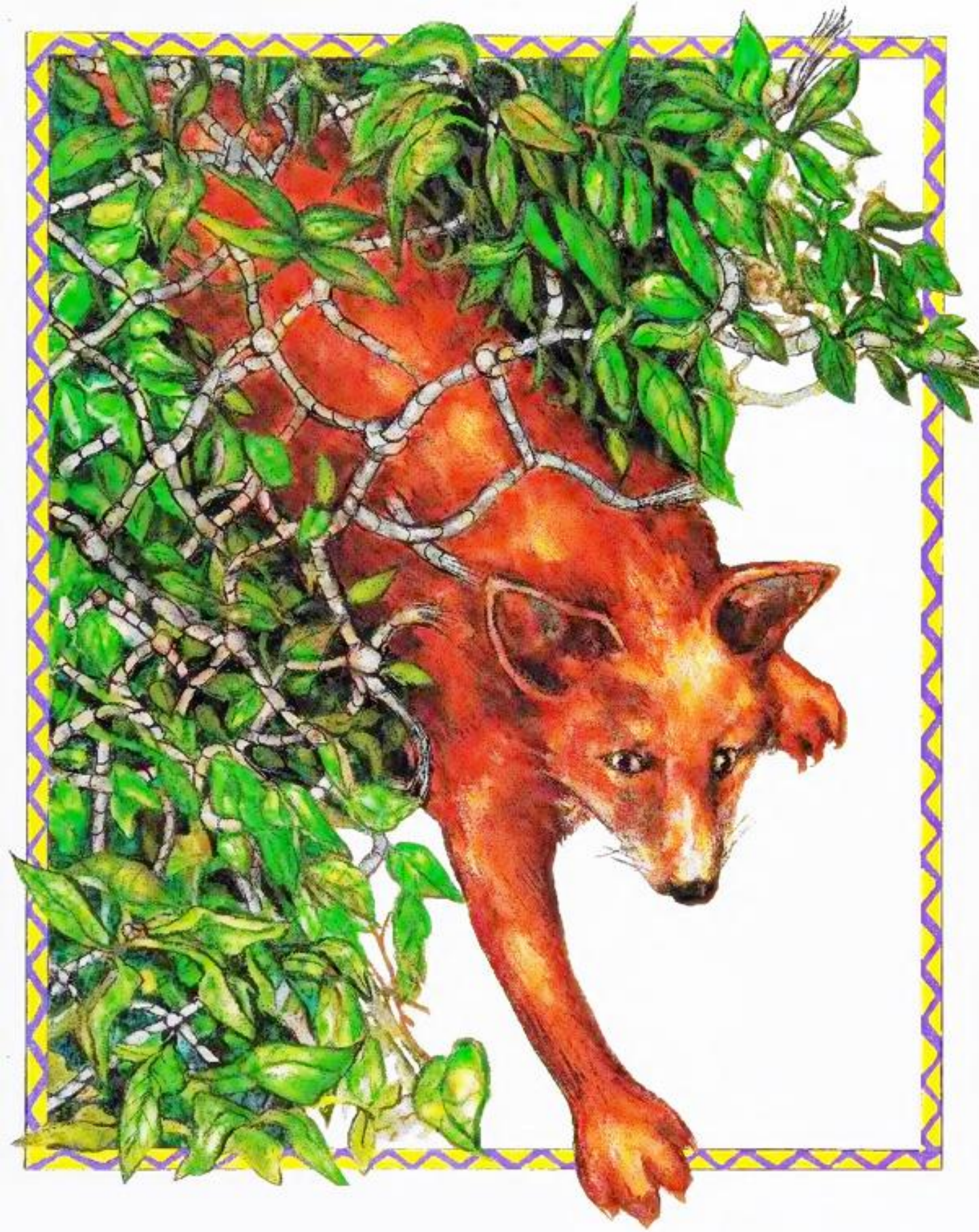

त्याने आणखी जाकं तोडून भोक मोठं केलं.
त्यामुळे त्याला उजवा आणि डावा दोन्ही पंजे बाहेर
काढता आले.

त्याने आणखीन प्रयत्न केला. आता त्याचे पुढचे दोन पंजे आणि नाक आरामात बाहेर काढता येत होतं.

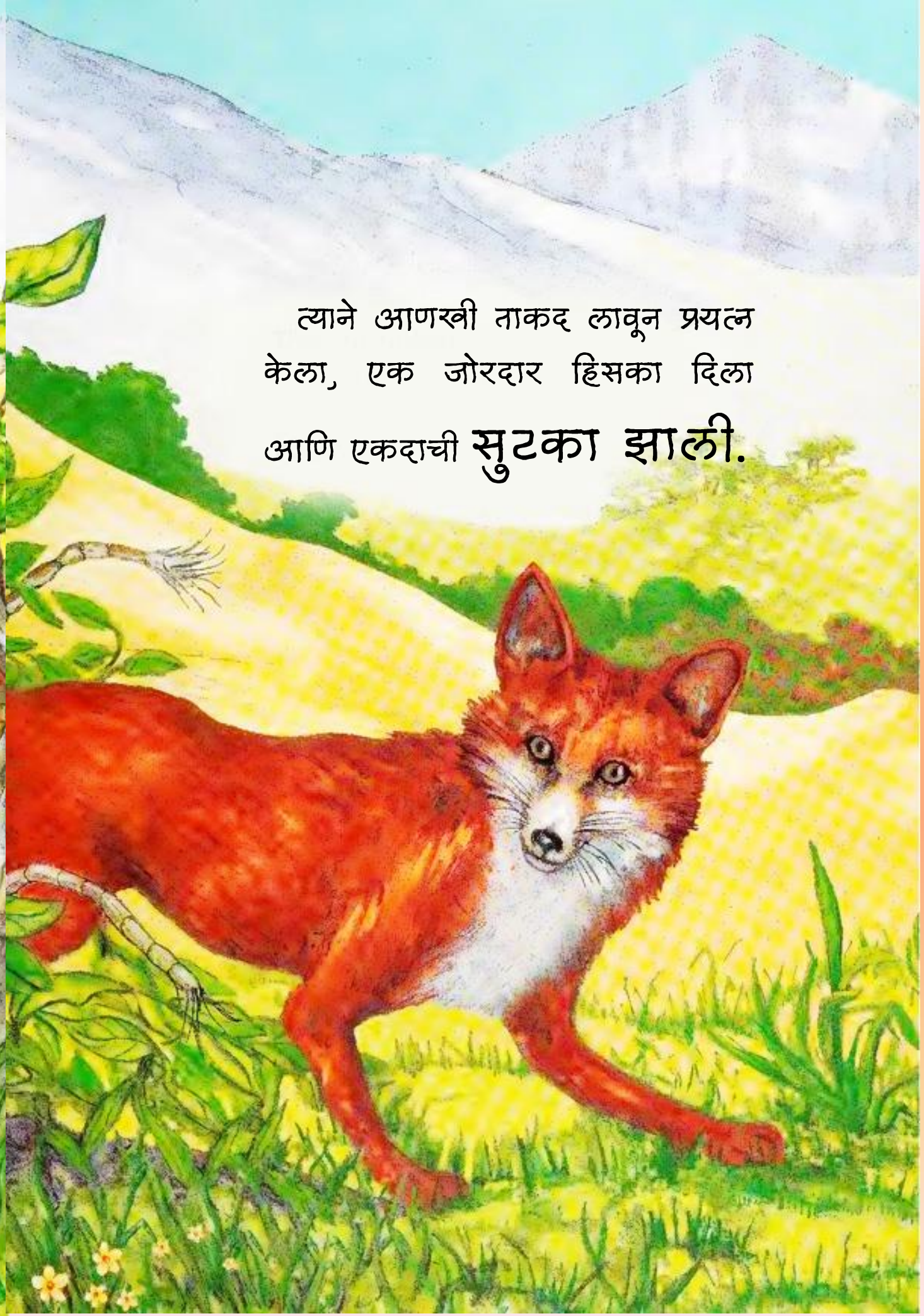

त्याने जाळं कापण्याचं काम चिकाटीने सुरुच ठेवलं. आता तर तो डोकं आणि पंजे पूर्णपणे बाहेर काढू शकला.

त्याने आणखी ताकद लावून प्रयत्न
केला, एक जोरदार हिसका दिला
आणि एकदाची सुटका झाली.

रावबा पळतच रस्त्यावर आला. तो एकदम खुश होता.

“माणसाला वाटतं की आपणच खूप हुशार, पण कोल्हा
त्याच्यापेक्षाही हुशार आहे,” तो स्वतःशीच बोलला.

आता जगातील सगळ्या कोल्ह्यांना रावबा आणि त्याला कोंबडीचं आमिष देण्या-या माणसाची गोष्ट तोंडपाठ झाली आहे. म्हणूनच कोल्हा हा प्राणी माणसाच्या आजूबाजूस अजिबात फिरकत नाही.

कोल्ह्याला पकडणं माणसासाठी फार अवघड गोष्ट झाली आहे. त्यामुळे कोल्हे जंगलांतच मस्त स्वच्छंदी आयुष्य जगत फिरतात.

